מיתיבי אמר רבי יהודה הסבר לא נחלקו

ב"ש וב"ה על מחיצות המגיעות לתקרה

שצריכין עירוב לכל חבורה וחבורה • על מה

נחלקו על מחיצות שאין מגיעות לתקרה

שבית שמאי אומרים עירוב לכל חבורה

וחבורה ובית הלל אומרים עירוב א' לכולן

למאן דאמר במחיצות המגיעות לתקרה

מחלוקת תיובתא ולמאן דאמר במחיצות

שאין מגיעות לתקרה מחלוקת סייעתא להך

לישנא דאמר רב נחמן מחלוקת במסיפם

תיובתא להך לישנא דאמר רב נחמן אף

במסיפס מחלוקת לימא תהוי תיובתא אמר

לך רב נחמן פליגי במחיצה והוא הדין

במסיפם והאי דקא מיפלגי במחיצה להודיעד

כחז דבית הלל וליפלגי במסיפס להודיעך

כחן דב"ש 6 כח דהיתרא עדיף אמר רב נחמן

, אמר רב הלכה כרבי יהודה הסבר ° אמר

רב נחמן בר יצחק מתניתין נמי דיקא דקתני

ומודים בזמן שמקצתן שרויין בחדרים ובעליות

שצריכין עירוב לכל חבורה וחבורה מאי

חדרים ומאי עליות אילימא חדרים חדרים

ממש ועליות עליות ממש פשימא אלא לאו

כעין חדרים כעין עליות ומאי ניהו מחיצות

המגיעות לתקרה שמע מינה תנא במה

דברים אמורים כשמוליכיז את עירובן למקום

אחר אבל אם היה עירובן בא אצלן דברי הכל עירוב אחד לכולן כמאן אזלא הא

ס דתניא ב חמשה שגבו את עירובן כשמוליכין

את עירובן למקום אחר מעירוב אחד לכולן

כמאן כבית הלל ואיכא דאמרי במה דברים

אמורים כשהיה עירוב בא אצלן אבל אם היו

מוליכין את עירובן למקום אחר דברי הכל

צריכין עירוב לכל חבורה וחבורה כמאן

אזלא הא דתניא חמשה שגבו את עירובן

כשמוליכין את עירובן למקום אחר עירוב

אחד לכולן כמאן דלא כחד: בותני' י האחין

שהיו אוכלין על שלחן אביהם וישנים בבתיהם צריכין עירוב לכל אחד ואחד לפיכך

אם שכח אחר מהם ולא עירב מבמל את

רשותו אימתי בזמן שמוליכין עירובן במקום

אחר אבל אם היה עירוב בא אצלן או שאין

עמהן דיורין בחצר אינן צריכין לערב:

מקום לינה גורם י אמר רב יהודה לב"ל ש"מ י

אמר רב י במקבלי פרם שנו ת"ר מי שיש לו

בית שער אכסדרה ומרפסת בחצר חבירו

הרי זה אין אוסר עליו (את) ∘ בית התבן

(ואת) בית הבקר בית העצים ובית

האוצרות הרי זה אוסר עליו רבי יהודה

אומר ה אינו אוסר אלא מקום דירה

בלבד ס אמר רבי יהודה מעשה בבן

דהיתראו. ב) לעיל מט:

עב א מיי׳ פ״ד מהל׳ עירובין הל״ב טוש״ע עירופין הכיצ טומיע א"ח סי׳ שע סעיף ג: עג ב מיי׳ שם הל׳ ד: עד ג ד מיי׳ שם הל׳ ו

סמג עשיו א טוש"ע ל"ח שם סעיף ה: עה ה מיי שם הל' ח :ה מעיף מב שמים מניף

רבינו חננאל

מיתיבי א״ר יהודה הסכר הסבך] פי׳ גדיל סככה ל) [נ"א: סבכה כמו מעשה הסבכה אוז על שם עירו. לא נחלקו שמאי ובית הילל מחיצות המגיעות לתיקרה שצריכין עירוב לכל חבורה וחבורה על מה נחלקו על מחיצות שאיז מגיעות לתיקרה, שבית שמאי אומרים עירוב לכל חבורה וחבורה. וכית הילל אומרים עירוב אחד לכולן ןאמר רב נחמן אמר רב הלכה כר׳ יהודה]. מתני' נמי דיקא דקתני מודין בזמן שמקצתן שרויין בחדרין או בעליות שצריכין עירוב לכל חבורה וחבורה. ואוקימנא כעין חדרין וכעין עליות ומאי נינהו מחיצות המגיעות לתיקרה. תנא דברים במוליכין עירובן למקום אחר. אבל אם היה עירובן . בא אצלז דברי הכל עירוב אחד לכולן. והא דתניא ה' שגיבו את עירובן כשמוליכין אותו למקום אחד אחד מוליך על כולן כמאן כבית הילל. מתני׳ האחין שהיו אוכלין על שולחן אביהן אוקימנא במקבלי ממש. אלא מקבליז פרס משולחן אביהן ואוכלין אותו בבתיהן, שנמצאת אכילה ושינה בבתיהן. ת״ר מי שיש לו בית שער אכסדרה ומרפסת בחצר חבירו הרי זה אינו אוסר עליו כו' ,עד ובא מעשה לפני חכמים ולא אסרו אלא מקום בית (דירה כו') דירה בלבד. מאי

א) לפי גי׳ הב״ח בדבר התוס' ד"ה רבי נראה דל"ל המוסי ליים לפי מתום בדברי רבינו ר"י הסבך פי" גדול סבכה א"נ הסכך גרסינן על שם עירו.

מקום בית דירה, רב אמר

רבי יהודה הסבר. רבינו חננאל גריס יי הסבך פירוש (ב) גדיל לסבכה כעין מלנפת וכובע כמו שבכים מעשה שבכה (מלכים א 1) ל"נ על שם עירו דבספר יהושע (טו) כמו כן כתיב מדין ט וסבכה: בת דהיתרא עדיף ליה. לא שייך הכא למיפרך ליפלגו בתרוייהו

כדפריך בריש בילה '' (דף ב:) דהתם כדי להודיע כחן דבית הלל דאוסרין הוה ליה לאשמעי' בתרוייהו משום דכח דהיתרא עדיף דב"ש לא חשיבי ליה כ"כ דב"ש במקום ב"ה אינה משנה: אמר רב הלכה ברבי יהודה. אע"ג דאותבי' מינה לל"ק דר"ג (ג' אתיא כלישנא בתרא: אבל אם היה עירוב בא אצאן דברי הבל עירוב אחד לבולן. וח״ת טעמה דב"ש אתא לאשמעינן דלב"ה לא אינטריך דאפילו מוליכין עירובן אמר עירוב אחד לכולן וכי האי גוונא פריך במס׳ שבת בפ׳ ר״א דמילה (ד׳ קלה.) וי״ל דלב״ה נמי נפקא מינה דכעין חדרים ועליות דדווקה במוליכין עירובן קחמר דמודו שלריכין עירוב לכל חבורה וחבורה אבל בעירוב בא אללן עירוב אחד לכולן דכעין חדרים ועליות לב״ה כמו מחילות שחין מגיעות לתקרה לב"ש ומיהו בחדרים ועליות ממש אין נראה לחלק בין מוליכין עירובן לעירוב בא אללן מדפשיט ליה כ"כ להש"ם דקאמר הילימה חדרים ועליות ממש פשיטה: במאן בבית הלל. וליכא למימר דאתיא כב"ש וברייתא באין עמהם דיורין כדאוקמינן לה לקמן

אבל במתניתין כשיש עמהן דיורין דמיגו דהני אסרי אהדדי הני נמי אסרי דהיכי דמי הני דיורין אי בחצר קיימי מ"מ כל הטרקלין חשיב כחדא ומטלטלין זה עם זה בכל הטרקלין בלא עירוב כשיש דיורין בחצר כמו שאין דיורין בחלר ואי בעו ביניהם עירוב כשיש עמהן דיורין בחלר הכי נמי ליבעי כשאין עמהן דיורין דמה ענין דיורין בחלר לגבי הטרקלין ומיהו ה"מ למימר כגון שיש בטרקלין דמתניתין חדרים ועליות גמורין שאין להם פתח בחצר אלא יוצאין דרך טרקלין דמיגו דהני אסרי הנך ה׳ חבורות נמי אסרי אבל לא משמע ליה לאוקמי מתניתין בהכי ועוד

דדילמא בהא הוו מודו ב"ה: במקבלי פרם שנו. ואע״פ דמקום פיתא ולינה

בבתיהם אהני מה שאוכלים משל אביהם דאם היה עירוב בא אצלם או שאין עמהם דיורין אין לריכין לערב: ביר שיש לו בית שער אינו אוםר עליו. אע״פ שדרין בו כדתנן לקמן בפרק כילד משתתפין (דף פה:) ואם תאמר אי בבית שער דבית תיפוק ליה משום בית דאסר על בני החלר אע"פ שאין דרין בו מידי דהוה אבית התבן וי"ל כגון שנתן בעל הבית עירובו וקמ"ל דהדר בבית שער לא בעי לערב דלא אסר: ודניאל

י נפחא שהיו לו חמש חצרות באושא ובא מעשה לפני חכמים ואמרו אינו אוסר אלא בית דירה בלבד בית דירה סלקא דעתך אלא אימא מקום דירה מאי מקום דירה רב אמר

הסבר. על שם חורפיה קרי ליה הכי: להך לישנא דאמר רב נחמן מחלוקת במסיפס. אבל במחילות מודו ב"ה תיובתא דהא בהדיא קתני דבמחיצות (4) שרו: אלא ללישנא בתרא דקאמר דבמסיפס נמי אסרי ב"ש מי לימא דתיהוי הא תיובתיה דקתני במחילות הוא דפליגי

הא במחיפת מודו: הלכה כרבי יהודה. דבמחילות המגיעות לתקרה מודו: חדרים ממש. שלא היו מחוברין מעולם: במה דברים אמורים. דאסרי ב"ש כשהם מוליכין העירוב באחד משאר בתי החלר: אבל אם. היו שאר בני החלר מביאיז פיתן לטרקלין דברי הכל כו'. והאי תנא מדקא מפליג בין מקום אחר לבא אנלן סבירא ליה טעמייהו דב"ש ובית הלל לאו במחיצות פליגי אלא אפי׳ לבית שמאי נמי טרקלין מחברן ואין לריך עירוב בינייהו והוו להו כחתשה שנבו אם טירובו וחבירא להו דחמשה שעירבו את חלירן ובאין לערב עם חזר אחרת אם מוליכין שם את עירובן אין א' מהן שליח לכולן אלא כולן לריכין ליתן פת ואם עירוב בא בבית א' מהן כולן שוין שם והנך דטרקלין נמי כיון דרשות אחת היא להני דמו דאי לבית שמאי רשויות חלוקות הן והן לא עירבו כי עירוב בא אללן מאי הוי: שגבו את עירובן. שדרין בחלר ועירבו את חלירן: וחיכה דחמרי כו'. ובהח פליגי דב"ש סברי אע"פ שרשות אחת היא ודמי לחמשה שעירבו ועירוב בא אללן אפילו הכי כולהו בעי לערובי וב״ה סברי כיון דעירוב בא אללן לא: בזרעבי' השוחפין לא גרסיגן: וישנים בנסיהם. והם ואביהם וישנים בבתיהם. ואחרים דרין בחלר אחת: לריכין עירוב לכל אחד ואחד. אם רולין לערב עם שאר בני החלר וטעמא מפרש בגמרא: מבטל את רשותו. לריך לבטל את רשותו: אימתי בזמן שמוליכין את עירובן. לתתו באחד מבתי שאר בני החלר דהואיל והוזקקו לעירוב אמרינן בגמראי מגו דשאר דיורין אסרי אינהו נמי אסרי ולריכין כולן ליתן פת הואיל וחלוקין דיוריהן בלינה ומקבלי פרס הן כדמוקי בגמ' שאין אוכלין בבית אביהן ממש: אבל אם היה עירוב. כל החלר בא לבית אביהן שלא החקקו לעירוב דאמרינן במי שהוליאוהו (לעיל דף מט.) בית שמניחין בו עירוב אין לריך ליתן את הפת והם כולם נמשכין בו: או שאין עמהן דיורין. אחרים שאין דיורין מזקיקין אותן לעירוב: אין לרילין לערב. דכיחידים הן: גבו' שמעת מינה מקום לינה גורם. דאי הוו ישנים בבית אביהן אפילו מוליכין עירובן למקום אחר לא הוו לריכין לערובי אלא אביהם ונימא תיהוי תיובתיה דרב דאמר לקמן בשמעתין מקום פיתא גורם והרי אלו אוכלין

בבית אביהם וחשבינן להו חלוקין:

במקבלי פרס. הולאה מבית אביהם

ואין אוכלין על שולחנו ממש:

מהום

ע"ש, ג) וע' רש"י לעיל סו. ד"ה אחד מערבן, ד) ולקמן עג. עד:ן, ה) ותוס' פ"ה ו) ולקמן עג.ן, ה) וע׳ בערוך ערך סברן, ט) ולפנינו בהרח כתיב וסככה בב' כפי"ן], י) [ע' תוס' שם ד"ה ונפלוג בתרוייהו].

הגהות הב״ח (א) רש"י ד"ה להך לישנא וכו' במחיצות עשרה מודו: (3) תום' ד"ה כ' יהודה וכו' פירוש גודל סבכה וכו' כמו שנכים מעשה שבכה אי נמי הסכך מעשה שבכה חי נמי הסכך גרסינן על שם וכו' מדין וסככה הס"ד: (ג) ד"ה אמר וכו' דרב נחמן הא אמר וכו' דרב נחמן הא

גליון הש"ם

גם' על מה נחלקו על מחיצות שאין מגיעות לתקרה. עיין לחמן דף עט ע"ל תד"ה ש"ת: שם אמר רב נחמן בר יצחק מתני' נמי דיקא. עיין לעיל דף מג ע"ב מד"ה יתיב. ולעיל דף יח . ע״כ תל״ה מתק שם אמר ר״י אמר מתקיף: דף עט ע"ב תוס' ד"ה וע"י אשתו: שם בית התבן. עיין לקמן דף פה ע"ב תוס' ד"ה בית התבן. ולעיל דף ע ע"א תוס' ד"ה

מוסף רש"י

כח דהיתרא עדיף. טוב לו להשמיענו כח דברי המתיר. שהוא סומד על מועתו ואינו ירא להתיר, שמוענו ונויט ירט ניטניר, אבל כח האוסרין אינה ראיה שהכל יכולין להחמיר לחים שהפכי יכוכן להתתיל ואפילו כדכר המותר (ביצה ב:). למקום אחר. שרלו לערב עם חלר אחרת נותנין בתוכה עירובן זה שגבו להמיר חלירן (לעיל מט:). עירוב אחד לכולן. למד מהן מוליך על ידי כולן, ואפילו נתן הוא לבדו פת אחת בשבילן הואיל והוא כבר עירב עם חביריו קונה לצורך כולן (שם).